

Kirkonmäelle

SIMEONI. Tässä on Sonnimäen tien-risti, tännepä asti aina kirkkotarhasta vainosi kuolleen haamu tuota ilkivaltaista Kiikalan lasimiestä, joka kulkeissansa yöllä ohi kirkon, lasi, jumalaton, huikean kirouksen suustansa. Tämä olkoon teille varoitukseksi karttamaan kirous-syntiä.

JUHANI. Mutta Sonnimäen harjulla seisomme, kirkko näkyy ja tuolla loistaa lukkarin punainen puustelli kuin liekehtivä perkelten pesä! Hih! tuossahan koko helvetin herraus, tuossa se peloittava viisus ja hirmuinen kunnia. Nyt kaikki jäseneni puutuvat ja jalkani iskevät armottomasti vastakynttä. Ah! mitä teen tällä pyövelin hetkellä, mitä teen, minä teidän kurja vanhin veljenne?

EERO. Koska olet vanhin veljemme, astele edellämme hyvillä esimerkeillä ja käänny takaisin helvetin tieltä. Minä olen valmis käymään seuraasi.

TUOMAS. Vaiti, Eero! Nyt ei askeltakaan takaisin.

JUHANI. Oi sarvipäät! Lukkarin ovi on mielestäni surman kita.

AAPO. Juuri siinä on ihmis-arvomme ja kunniamme alku.

JUHANI. Kuuma kunnia, kuuma kunnia! Voi meitä! Tuollahan näen koko lukkarin komeuden, pappilan peloittavan prameuden, ja luontoni iskee vastaan - Jumala auta meitä! - iskee vastaan. Mitä sanot, Timo?

TIMO. Vahvastihan se iskee.

AAPO. Sen uskon, mutta täällä ei tanssita aina ruusuilla ja kukkasilla.

JUHANI. Ruusuilla ja kukkasilla? Olemmeko tanssineet ruusuilla ja kukkasilla?

AAPO. Saammepa niellä täällä montakin karvasta marjaa, veikkoseni.

JUHANI. Karvasta marjaa? Emmekö jo tarpeiksi ole nielleet karvaita marjoja? Voi Aapo parka! monessa liemessä olemme jo keitetyt, monessa tuulessa on tukkamme tuiskunut. Ja minkätähden? Missä on voittomme? Tämä maailma on aika tunkiokasa, vaan ei muuta. Hiiteen lukkarit ja papit, lukukinkerit ja kirjat ja nimismiehet paperi-pakkoinensa! Mailman kiusan-henkiä kaikki! Mainitsin kirjat, mutta silloin en juuri tarkoittanut pipliaa, virsikirjaa, katkismusta ja aapista enkä myöskään »huutavan ääntä korvessa» - se hirvittävä kirja - niitä en juuri nyt tarkoittanut. Mutta miksi synnyin tänne?

SIMEONI. Älä sadattele päiviäsi, armon-aikasi päiviä.

JUHANI. Miksi synnyin tänne, miksi synnyin?

TIMO. Tännepä synnyin kurjaksi matkamieheksi. Miksi en avannut ennen silmääni halkihuulisena jäniksen poikasena tuon näreen alla tuossa?

JUHANI. Tai minä tuona oravana, joka männyn haarukalla häntä pystyssä virskuttelee? Suruton leipänsä on käpy ja kuusen parta lämmin peittonsa sammaleisessa tuvassa.

TIMO. Eikä tarvitse hänen lukea.

JUHANI. Ei tarvitse hänen lukea!

AAPO. Jokaiselle on osansa annettu, ja ainapa »miekka miestä mukaan». Ja täällä ei auta valitus ja murhe, vaan työ ja toimi. Eteenpäin nyt vaan, mun veljeni!

TUOMAS. Eteenpäin, lukkarille, vaikka yli meren kuohuvan kurkun!

JUHANI. Mitä mietit, Eero-poika?

EERO. Mietin mennä lukkarille kouluun.

JUHANI. Hm! Mennään sitten, astutaan sitten. Ah Herran poika! Mutta laula, Timo-veljeni, laula!

TIMO. Laulanpa oravasta sammaleisessa kammiossaan.

JUHANI. Niin, niin!

Aleksis Kivi, Seitsemän veljestä (2. luku)